

Patrocinium Defunctorum

Hautin, Jacques

Leodii, M.DC.LXV.

Hospitio excipiendi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-79679](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-79679)

gientes, eos ad misericordiam ut moneant, per Tutelares suos amplexari videntur, sed lapides esse, & cautium instar duos experiuntur. Vestis porro tibi in promptu est. Audi enim prophetam Danielelem c. 4. *Peccata tua*, inquit, *eleemosynis redime*, vel uti Arabicus vertit, *involve*, seu *operi*. Adeo ut sydonem ea vox Arabica sonet: ut eleemosynam & vestem esse, & ad tegendum conferre intelligamus. Et verò authore etiam Chrysostomo eleemosyna vestis est, quæ non solum nudos pauperes operit, sed eos ipsos qui eam conferunt. Audi illum Hom. 84. in Joan. *Eleemosyna*, inquit, *est vestis, quæ cum mortuo resurget*. *His vestibus fulgebunt, qui tunc audient: Esurientem me vidistis, & dedistis mihi manducare. Ha insignes facient, hæ conspicuos, hæ securos*. Ita ipse: ex quo discere est, eadem ope & operâ nudos Purgatorii inquilinos vestiri gloria posse, & ipsos, qui vestiunt, & opitulantur. Ergo iterum hortor, ac moneo, ut quod Tobia erat familiare, quod ipsi quoque impii Samaritæ Judæis captis ac nudis præstiterunt, quod hodieque à plurimis in longè leviori faciliorque nuditate propense præstatur, nudis manibus vestem præbe. Alioqui extat Regis Prophetæ vel imprecatio, vel certa potius denuntiatio pœnæ in huiusmodi avaros, & immisericordes, *ut induant maledictionem sicut vestimentum*, & quod inde sequitur, flammeo amictu, saltem in Purgatorio, circumdantur.

Hospitio excipiendi.

496. *Pii manes peregrinantur à domino.* V ENIO nunc ad penultimum opus misericordiæ corporalis, verbo, *Collo*, versus præcedentis intellectum, & ostendo pios manes peregrinos adhuc esse, & hospitio à nobis excipi posse, & debere. Licet enim non nesciam illos terminum viæ meritoria, & quæstuosæ attigisse: tamen exploratum est nondum Patriam tenere, nondum obtinere ac possidere Deum; atque adeo adhuc peregrinos esse. Sic enim argumentatur Paulus 2. Corinth. 5. *Peregrinamur à Domino. Per fidem enim ambulamus, & non per speciem*; quasi dicat per fidem ambulamus, & non per speciem, seu per speciei ac faciei divinæ visionem; igitur peregrinamur, & quidem à Domino. Itaque Apostolo authore, Patria nostra, Dominus; & patriæ introitus, Visio beatifica. Cur ita? si quidem adagium illud attendamus: Patria ubi est bene: satis liquet optimè Cœlitibus cum Deo, & in Deo esse. Verum pa-

tria propriè est ager aut oppidum, unde orti sumus. Deusne oppidum? An ex Deo orti sumus? Omnino Deus oppidum, & frequentissimum. Nam in eo Divi omnes, & Sancti mortales degunt, & artem suam exercent, artem, inquam, cognoscendi illum, amandi que. Oppidum est clausum improbis, patens infonibus, dives & opulentum mercibus omnis generis, nec quidquam ad vitam pertinens, aut ad vitæ commoda potest in eo desiderari. Et nos, & pii manes ex eo oppido orti sumus, juxta illud Joannis c. 1. de iustis: *ex Deo nati sunt*. Nam ex eo, & in eo vitam, non naturalem modò, sed & supernaturalem sortiti sumus: quod enim *factum est in ipso vita erat*, quatenus in idæis divinis inerat. Igitur cum ad Deum per visionem beatificam nondum redierint pii manes, peregrinantur, & cum primum redierint, per eandem in ipsummet intimè intrabunt, ibique degent, adeo non tantum patria illorum, sed & domus paterna, Deus est.

Cum igitur peregrini hospitio excipiendi sint, & illi aliquo sunt excipiendi. Nec enim objicias miseros Purgatorio claudi, nec aliò divertere posse. Primum enim deduci inde in patriam, atque in paternam domum induci à nobis possunt, atque adeo debent. Deinde si quod adhuc impedimentum viæ cælestis illis superest, interea dum tollitur, excipi in domum nostram, ac relevari possunt. neque opus est ut migrent Purgatorio, quodque, non paucis obtigit, apud nos purgentur, ut idem criminis locus sit & pœnæ. Aliud illis hospitium, & alia ratione illis paratum volo. Age visceribus illos nostris, & cordis medio excipiamus. Illa misericordiæ sedes, hoc amoris palatium est; proindeque miseri in illis, amici in hoc sunt collocandi; utrumque enim nomen piis manibus convenit. Ita misericordia lavabit hospitibus illis pedes affectuum, & vulnera curabit sauciis, *infundens illis oleum & vinum*, exemplo pii illius Samaritani. Amor autem quò ferventior, eò magis æstum illorum temperabit. Ignis enim ille Purgatoriæ flammæ ac calori naturâ adversatur. Neque defunt utrique vituli, quos Abrahami imitatione, dum Angelos, aliosque de more in tabernaculum suum excipiebat, in geniales epulas advenis mactent, Nam *vituli labiorum confitentium nomini Domini*, semper illis in promptu sunt. Et illos vitulos appetunt hospites isti, illis lubenter vescuntur, neque lectus ad quietem deerit. Spes nempe aderit accelerandæ liberationis, in qua spe Davidis

497.
Hospitia illorum.

vidis instar Psal. 4. *dormient, & requiescent.*

498.
lis excipi-
endi.

Vos ergo ô Christiani, quod Deus per Moysen præcipit Hebræis Deut. 10. *amate peregrinos illos*: quodque Jobus fecisse se memorat, dum cap. 31. dicit. *Foris non mansit peregrinus, ostium meum viatori patuit.* sive ut ex Hebræo, Septuaginta, & Vatablo verti potest, *Ostia mea omni viatori patuerunt*, & vos piis manibus in commune præstare. Hanc enim hospitalitatis rationem ab Abrahamo Jobus, dignissima ejus soboles, didicerat: & vos discere debetis. Sic namque de Abrahamo l. 1. c. 5. Ambrosius. *Præsto est adveniantibus, & itinera explorat, & adest non quærentibus, & rapit prætergredientes.* Quid recentia memorem? Romæ, Hospitium SS. Trinitatis prope pontem, qui Sixti dicitur, quandoque Jubilæi tempore unâ nocte numeravit hospites quindécies mille, & si rationes totius anni subducas, invenies hospitio exceptos fuisse quingenties mille. Item Romæ est Hospitium pauperum Sacerdotum peregrinorum, in quo Collegium quoque est hominum ad propagandam in universo terrarum orbe fidem se parantium, & Congregationi Eminentiss. DD. Cardinalium à Gregorio X V. commissum. Sunt & plurima nationum Xenodochia, & hospitia, Teutonum, Hispanorum, Lusitanorum, Ungarorum, Bohemorum, Suecorum, Vandalorum, Gothorum, Scotorum, Longobardorum, Polonorum, Britannorum, & alia. Ut quispiam non falsò dixerit.

*Hospitibus mater, natis urbs Roma noverca,
plena dat externis ubera, sicca sub.*

Vide Theodorum Amydenum de pietate Romana P. 1. cap. 1. Quod si vivis excipiendis tot Xenodochia in unicâ urbe constructa sunt, mortuis haud paulò egentioribus, cum multò faciliùs exstrui possint, exstruenda. Semper enim hospitalitas propria hominum, & pars humanitatis habita fuit, & contra inhospitales, crudeles, ac feri pro iisdem accepti. Notus est Busris, quem Pineda eundem censet cum Pharaone, qui omnes Hebræorum in Ægypto peregrinorum masculos recens natos tempore Moysis in Nilo submergi jussit

*Quis namque Euristhea durum,
Aut illaudati nescit Busris arat?* Georg. 3.

Notus Faunus Rex, ac Mercurii filius, qui Plutarcho teste in Paralellis Patri hospites immolare solitus erat. Phalaris item Agrigentini tyrannus, qui hospites torquere consueverat: & quicumque demum hospites finibus suis pellere soliti

sunt, propter efferatam inhumanitatem communi omnium mortalium execratione digni censentur: quale igitur erit pios manes corde suo excludere, in tanta hospitii tam facilis necessitudine? Quamobrem quisquis humanus, imò, quisquis homo, nedum Christianus, videri voles, hanc laudatissimam hospitalitatem exerce: & parem, imò majorem, ab eis humanitatem exspecta.

Sepelendi.

Denique iis etiam sepulchrum parandum est. Est enim hoc postremum misericordiæ opus: nequidquam reclamantibus hæreticis, quos sacræ litteræ evidenter confutant. Tum quia & Galaditas collaudat Rex Hebronis David ob sepultum Saulem: & à frequenti mortuorum sepultura Tobiam Seniore Raphael Archangelus commendat, & ipse Christus Magdalenam corpus suum in sepulturam ungentem, contra principem hæreticorum Judam defendit. Et ratio eisdem convincit, sive quòd animæ adhuc in se, & in hominum memoria viventi, miseræ genus est corpus suum jacere insepultum, ut ex omnium Gentium non barbararum sensu ac moribus compertum est: sive quòd Vaticanis Prophetarum, & legibus Cæsareis ac Regiis jactura sepulchri in poenam criminis statuitur, & à reis inter maximas censetur. Porro non corporatù peto sepulchrum, quod corporibus defunctorum debetur: sed spirituale, quippe quod animis. Etenim & animæ eorum mortuæ sunt non Deo, ut anima divitis Epulonis, quæ propterea *sepulta est in inferno*; sed peccato, cui vivere amplius nequeunt. Itaque si de mortalibus verè dixit Paulus col. 3. *Mortui enim estis, & vestra abscondita est cum Christo in Deo*, jure potiori de piis manibus dicendum est.

At ubi, & quale sepulchrum iis parandum? Enimvero cum, ut sæpiùs dicere oportuit, Numinis filii sint, ipsique Cœli Reges, idque jure inviolabili, magnificentissimum esse necesse est. Sic enim Ægyptii Reges, & Arabum Principes pyramidalis sepulchro condebantur, constante ex Arabicis lapidibus, ut scribit Plinius l. 36. c. 12. & corpore priùs Arabicis liquoribus medicato. At Salomon Davidis Patris mausolæo multam vim auri, Theodora autem Honorii Imperatoris conjux, plurimas ac pretiosissimas gemmas suo inferri jussit, quæ non ita pridem Romæ, ad ejus cadaver repertæ sunt. Igitur piorum manium

499.
Sepulchri
parandum
etiam piis
manibus.

500.
Magnifi-
cum scilicet
cor
Christi.